

Sygn. I C 1909/16 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Ltd z siedzibą na Malcie

przeciwko : E. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Ltd z siedzibą na Malcie wniosła pozew przeciwko pozwanej E. D. domagając się zasądzenia kwoty 881,92 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 600 zł od dnia 29 stycznia 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, iż w dniu 29 grudnia 2014r. strona pozwana dokonała rejestracji w systemie teleinformatycznym spółki (...) Sp. z o. o.. Po dokonaniu rejestracji, w dniu 29 grudnia 2014r. strona pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie (...) Sp. z o.o. (w dniu 15.01.2015r. nastąpiła zmiana firmy spółki na L..pl (...) z o. o.). W dniu 29 grudnia 2014r. (...) Sp. z o.o. dokonała przelewu pożyczki w wysokości 600 zł na rachunek bankowy pozwanej. Spółka (...) Sp. z o.o. podjęła liczne próby kontaktu z pozwaną, celem wezwania do spłaty zadłużenia, podjęła również działania windykacyjne, w związku z czym obciążyła pozwaną kosztami tych działań w kwocie 281,92 zł. W dniu 30 grudnia 2014r. (...) Sp. z o.o zawarła z firmą (...) Ltd z siedzibą na Malcie umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność przysługująca spółce (...) Sp. z o.o. od strony pozwanej. Niezwłocznie po zawarciu umowy cesji powódka zawiadomiła pozwaną o nabyciu wierzytelności oraz wezwała pozwaną do zapłaty. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Na dzień złożenia pozwu zadłużenie strony pozwanej wynosi 881,92 zł i składa się z kwot: 600 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki, 250 zł tytułem podjętych działań windykacyjnych.

Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiła się i nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2014r. pozwana E. D. dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o.o. Po dokonaniu rejestracji pozwana E. D. złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej spółki. Po wygenerowaniu profilu klienta, spółka (...) Sp. z o.o. wysłała pozwanej Ramową Umowę P. z wygenerowanym dla tej umowy numerem. Pozwana dokonała przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek (...) Sp. z o.o.. potwierdzając tym samym warunki Ramowej Umowy P.. W dniu 29 grudnia 2014r. w związku z zaakceptowaniem przez (...) Sp. z o.o. wniosku o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez stronę pozwaną

potwierdzenia woli zawarcia umowy jakim było przelanie na rachunek spółki kwoty 0,01 zł, (...) Sp. z o.o. dokonał przelewu pożyczki w wysokości 600 zł na rachunek bankowy pozwanej. Dzień spłaty pożyczki został określony na dzień 28 stycznia 2015r., a całkowita kwota do spłaty wyniosła 600 zł.

dowód: okoliczności bezsporne; profil klienta – k. 8; ramowa umowa pożyczki z załącznikami – k. 9-12; potwierdzenie uiszczenia opłaty weryfikacyjnej – k. 6; potwierdzenie przelewu pożyczki – k. 7

W dniu 29 grudnia 2014r. w związku z zaakceptowaniem wniosku o udzielenie pożyczki przelania na rachunek powódki kwoty 0,01 zł, powódka dokonała przelewu pożyczki w wysokości 600 zł na rachunek bankowy pozwanej. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki w łącznej kwocie 600 zł do dnia 28 stycznia 2015r.

dowód: potwierdzenie przelewu – k.7; umowa ramowa pożyczki z zał. – k. 9-12;

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, umowa w § 14 ust. 2 zastrzegła dla pożyczkodawcy możliwość naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Umowa w § 14 ust. 3 i 4 przewidywała nadto, że zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki, stanowiące wezwanie do zapłaty, będą wysyłane przez pożyczkodawcę drogą telefoniczną, elektroniczną lub w formie SMS. Pożyczkobiorca mógł być obciążony kosztami wezwań do zapłaty.

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca miał także prawo do podjęcia działań mających na celu odzyskanie swojej wierzytelności, w tym w szczególności do przekazania tej wierzytelności do obsługi przez zewnętrzny podmiot. Po upływie terminu spłaty pożyczki pożyczkodawca miał prawo do dochodzenia zwrotu pożyczki na drodze postępowania sądowego. Kosztami dochodzenia zwrotu pożyczki na drodze postępowania sądowego miał zostać obciążony pożyczkobiorca.

dowód: okoliczności bezsporne; ramowa umowa pożyczki z załącznikami – k. 9-12;

Pismem z dnia 26 stycznia 2016r. (...) Sp. z o.o. zawiadomiła pozwaną E. D. o sprzedaży wierzytelności funduszowi sekurytyzacyjnemu (...) z siedzibą na Malcie i wezwał pozwaną do uiszczenia na rzecz spółki (...) Ltd za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. kwoty 941,28 zł.

Pismem z dnia 26 stycznia 2016r. (...) Ltd z siedzibą na Malcie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 941,28 zł w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

dowód: zawiadomienie – k. 13; wezwanie do zapłaty z dnia 26.01.2016r. z potwierdzeniem nadania – k. 14-15; wyciąg z rejestru z zał. – k. 17-23

W dniu 2 stycznia 2015r. (...) Ltd z siedzibą na Malcie dokonał potwierdzenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego (swapu ryzyka kredytowego) z firmą (...) .pl z siedzibą w W..

dowód: potwierdzenie transakcji – k. 24-27

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgromadzone w sprawie dokumenty, przedłożone przez stronę powodową nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w powiązaniu ze sobą składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one również kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści.

W rozpatrywanej sprawie pozwana, nie stawiała się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdała się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 kpc, który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje

się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jako że budzą one uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem zauważyć, że dyspozycja wskazanej normy nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie na powodzie ciążył obowiązek opisanie lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. W wypadku zajścia przesłanek do wydania wyroku zaoczny sąd może poprzestać na ocenie samych faktów opisanych przez powoda, tym samym pomijając postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wedle art. 511 kc jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Tym samym skoro w rozpatrywanej sprawie wierzytelność stwierdzona była pismem (umowa pożyczki) ustawodawca nałożył na strony obowiązek zachowania formy pisemnej przelewu wierzytelności.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności ani załącznika do umowy przelewu wierzytelności. Powód powinien okoliczność nabycia wierzytelności, jak i samo roszczenie udowodnić zgodnie z treścią art. 6 k.c. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanych umów. Brak umowy przelewu wierzytelności, brak listy wierzytelności – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Z tych względów Sąd uznał, że powód nie wykazał, iż doszło do przelewu wierzytelności, której dochodzi w procesie. Opierając się na materiale dowodowym przedstawionym przez powoda, brak jest podstaw do uznania istnienia roszczenia powoda wobec pozwanej, a tym samym za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego należało potraktować niewłaściwe uznanie przez pozwaną roszczenia powoda.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.